

STANOVISKO

Od / linka: Mgr. Miloš Studenovský / 1392
Komu: Ing. Leoš Nergl, tajemník MmÚ
Kopie: Mgr. Romana Habrová, vedoucí KT
Datum: 25.4.2012
Věc: veřejná zakázka na pořízení územního plánu

Vážený pane tajemníku,

k problematice vypsaného a ukončeného výběrového řízení na veřejnou zakázku v rámci Integrovaného operačního programu č. projektu CZ.1.06/5.3.00/05.06029 „Zpracování návrhu územního plánu Ústí nad Labem“ uvádím následující právní skutečnosti:

Z protokolu č. 4 /2010 /I vydaného dne 22.7.2010 pod č.j. 26383/2010 – 26 (dále jen „Protokol“) Ministerstvem pro místní rozvoj, odbor řízení operačních programů (podpořené právním stanoviskem externí advokátní kanceláře) mimo jiné vyplývají následující údajná pochybení:

1. Zadavatel nepostupoval v souladu s § 76, neboť neprokázal posouzení nabídek uchazečů v souladu s tímto ustanovením zákona. Toto pochybení mělo zásadní vliv na výběr nejvhodnější nabídky.
2. Zadavatel porušil ustanovení § 82, odst. 2 ZVZ, neboť neuzavřel smlouvu s vybraným uchazečem v souladu s návrhem smlouvy obsaženým v nabídce vybraného uchazeče.
3. Zadavatel nepostupoval v souladu s § 56 odst. 7 ZVZ, když nevymezil minimální úroveň kvalifikačních předpokladů v požadavku zadavatele dle § 56 odst. 2 písm. a), b), c) jednoznačně a konkrétně.
4. Zadavatel nepostupoval v souladu s § 59 ZVZ, neboť neposoudil splnění kvalifikace sám a ani nejmenoval pro tyto účely zvláštní komisi. Posouzení kvalifikace provedla hodnotící komise, ačkoli k těmto účelům nebyla oprávněna.
5. Zadavatel nepostupoval v souladu s § 59 ZVZ odst. 1 ZVZ, když nevyloučil uchazeče pro neprokázání splnění kvalifikace. Toto pochybení mělo zásadní vliv na výběr nejvhodnější nabídky.
6. Zadavatel nepostupoval v souladu s § 50 ZVZ, neboť nad rámec stanoveným zákonem rozšířil rozsah požadované kvalifikace.
7. Zadavatel nepostupoval v souladu s § 74 ZVZ, když konkrétně nejmenoval každého člena hodnotící komise a jeho náhradníka.

K jednotlivým pochybením lze uvést následující právní skutečnosti:

ad 1)

Zadavatel splnil veškerá relevantní ustanovení zákona, když posuzoval podané nabídky jednotlivých uchazečů striktně dle zadaných kritérií. Protokolem je konkrétně vytýkána ta skutečnost, kdy došlo ze strany některých uchazečů k úpravě obchodních podmínek stanovených zadavatelem veřejné zakázky. K tomuto je nutné uvést, že zadavatel předmětné obchodní podmínky zpracoval pouze bodově, nikoli jako doslovný text smlouvy. Zadavatel výslovně uvedl „*Tyto obchodní podmínky jsou pro uchazeče závazné a budou zapracovány do smlouvy o dílo nebo budou nedílnou součástí smlouvy o dílo.*“ Z jazykového výkladu tak vyplývá, že stanovené podmínky měly být zapracovány do smlouvy, zadavatel tak předpokládal jejich další zpracování, zapracování a případné úpravy, ovšem za podmínky zachování smyslu dané úpravy. Doplnění zmíněných obchodních podmínek o stanovení limitu sankčního ujednání nelze považovat za nedodržení požadavku zadavatele, neboť tento byl beze zbytku respektován a do návrhu smlouvy promítnut. Lpění na doslovném převzetí zmíněného ustanovení v požadavcích zadavatele do návrhu smlouvy podané uchazečem lze považovat na bezúčelný a zbytečný formalismus odporující smysl samotné podstaty veřejných zakázek.

Nelze se tedy ztotožnit se závěry učiněnými v předmětném Protokolu, neboť bylo na zvážení uchazeče, aby v nabídce uvedl konkrétní výši pokuty. Vytýkaný dovětek omezující výši smluvní pokuty tak jednoznačně nelze chápat jako porušení požadavku zadavatele. Je vždy na vůli uchazeče, jak se k relevantním skutečnostem postaví a jak je nadefinuje ve své nabídce. Zvolená konstrukce tak nemůže být považována za chybnou.

Z uvedeného vyplývá, že zadavatel respektoval ustanovení § 76 odst. 1 zákona č. 137/2006 Sb., v tehdy platném znění (dále jen „zákon“), když posoudil nabídky uchazečů z hlediska splnění zákonných požadavků a požadavků zadavatele uvedených v zadávacích podmínkách, jakož i z hlediska toho, zda uchazeč nepodal nepřijatelnou nabídku podle § 22 odst. 1 písm. d) zákona.

Vytýkané nedostatky ze strany Ministerstva pro místní rozvoj jsou pouze ryze formálního charakteru, kdy názor uváděný v Protokolu lpí na doslovném převzetí pouze bodově uvedených obchodních podmínek do vlastního návrhu smlouvy, což ve svém důsledku odporuje smyslu zákonné úpravy.

ad 2)

Ministerstvo pro místní rozvoj (dále jen „MMR“) v této části Protokolu vytýká zadavateli chybný postup zadavatele při uzavření předmětné smlouvy o dílo, čímž mělo dojít k porušení ustanovení § 82 odst. 2 zákona. Dle názoru MMR spočívalo pochybení ve skutečnosti, že vlastní uzavřená smlouva o dílo s daným uchazečem je v rozporu částí nabídky

a zadávacími podmínkami, neboť smlouva o dílo neobsahuje podrobný věcně-časový harmonogram, když je ve smlouvě výslovně uvedeno následující ujednání: „*Podrobný věcný a časový harmonogram postupu zpracování jednotlivých fází plnění předmětu díla vypracovaný zhotovitelem bude vypracován a aktualizován po dohodě zástupců smluvních stran.*“

K uvedenému lze uvést, že zadavatel neporušil zákon, konkrétně pak jeho ustanovení § 82 odst. 2, neboť z obchodních podmínek nevyplývala povinnost předložit věcně-časový harmonogram již v samotném návrhu předmětné smlouvy. Požadavek zadavatele stanovil, že věcně-časový harmonogram toliko „bude“ součástí smlouvy o dílo. Z uvedeného lze gramatickým i logickým výkladem dojít k jednoznačnému závěru, že předmětný harmonogram nemusel být součástí návrhu smlouvy o dílo, ale až samotné smlouvy. Tento požadavek zadavatele byl řádně naplněn.

MMR zároveň napadá v této souvislosti dvě z hodnotících kritérií, kdy dle jeho názoru mají tyto těsnou vazbu ke stanoveným zadávacím podmínkám a ke stanovenému požadavku na věcný a časový harmonogram. Pro využití tohoto hodnotícího kritéria však nebylo nutné znát konkrétní termíny plnění, rozhodná byla konkrétní výše smluvní pokuty (byť se např. jedná o smluvní pokutu za nedodržení termínu).

Závěrem lze shrnout, že absence konkrétních termínů plnění při podpisu smlouvy za předpokladu, že tento termín bude doplněn (což bylo zcela evidentně stanoveno v podané nabídce), nemá žádný vliv na zákonnost a správnost použití hodnotících kritérií. Ustanovení § 82 odst. 2 zákona tak nebylo porušeno. Dle tohoto ustanovení „zadavatel smlouvu uzavře v souladu s návrhem smlouvy obsaženým v nabídce vybraného uchazeče...“, což se také v tomto případě stalo. Uzavřená smlouva plně korespondovala s podanou nabídkou obsahující návrh dané smlouvy.

ad 3)

MMR dále vytýká zadavateli porušení ustanovení § 56 odst. 7 zákona, kterého se měl dopustit tím, že nevymezil minimální úroveň kvalifikačních předpokladů dle § 56 odst. 2 písm. a), b) a c) jednoznačně a konkrétně. Na základě tohoto údajného pochybení pak dle názoru MMR nemohla hodnotící komise pro posouzení kvalifikace objektivně a transparentně posoudit žádosti jednotlivých uchazečů.

Způsob prokázání technických kvalifikačních předpokladů však zadavatel vymezil tím, že veškeré uvedené požadoval doložit v pravosti a stáří dokladů dle § 57 zákona. Podle zmíněného ustanovení § 57 odst. 1 zákona předkládá dodavatel doklady prokazující splnění kvalifikace v originále či v úředně ověřené kopii, nestanoví-li veřejný zadavatel v zadávacích podmínkách jinak. Ve vztahu k technickým kvalifikačním předpokladům zadavatel nestanul jinak, měl dodavatel prokazovat i tyto doklady originály nebo úředně ověřenými kopiemi příslušných listin.

Dále je v této souvislosti potřeba poukázat na specifickou povahu dané veřejné zakázky. Ta jednoznačně velice úzce souvisí s relevantními pasážemi zákona č. 183/2006 Sb. o územním plánování a stavební řádu. Zpracování územního plánu je tzv. vybranou činností ve výstavbě a zákon č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu upravuje tuto činnost v ustanovení § 158 odst. 1, kdy „*vybrané činnosti, jejichž výsledek ovlivňuje ochranu veřejných zájmů ve výstavbě, mohou vykonávat pouze fyzické osoby, které získaly oprávnění k jejich výkonu podle zvláštního právního předpisu. Vybranými činnostmi jsou projektová činnost ve výstavbě, kterou se rozumí zpracování územně plánovací dokumentace,...*“ Stavební zákon tedy jasně specifikuje minimální úroveň kvalifikačních předpokladů pro zpracovatele územních plánů, nebylo tedy již nezbytně nutné uvádět minimální úroveň kvalifikačních předpokladů duplicitně.

Výše uvedené skutečnosti jasně deklarují, že zákon porušen nebyl a výběr nejvhodnější nabídky nemohl být nikterak ovlivněn.

ad 4)

MMR dále zadavateli veřejné zakázky vytýká porušení ustanovení § 59 zákona spočívajícího ve skutečnosti, kdy posouzení kvalifikace provedla hodnotící komise, ačkoli k těmto účelům nebyla oprávněna.

Uvedené ustanovení zákona je ze strany MMR v tomto ohledu značně účelově a jednostranně vykládáno, což ovšem nemohlo mít za následek jakékoli pochybení ze strany zadavatele. Je důležité na tomto místě zkonstatovat tu skutečnost, že za posouzení kvalifikace dodavatele z hlediska požadovaných zákonem je odpovědný zadavatel dané veřejné zakázky. Zákon mu na tomto místě pouze umožňuje (tedy analogicky neukládá) ustanovení zvláštní komise, jakožto poradního orgánu zadavatele. Zadavatel je tedy i nadále odpovědný za řádné posouzení kvalifikace, ad hoc ustanovená komise má sloužit výlučně toliko jako poradní orgán zadavatele.

V závěru této pasáže Protokolu samo MMR uvádí, že toto pochybení nemělo vliv na výběr nejvhodnější nabídky. Z uvedeného závěru MMR lze rovněž vyvodit tu skutečnost, že samo MMR na tomto místě jinými slovy uvádí, že vytýkaný údajný nedostatek je pouze přehnaným formalistickým postojem MMR jakožto kontrolního orgánu.

ad 5)

Dle názoru MMR vysloveného v Protokolu pod bodem 6.3.3. zadavatel porušil ustanovení § 59 odst. 1 zákona tím, že nevyloučil uchazeče pro neprokázání splnění ekonomické a finanční kvalifikace. K tomu mělo dojít tím, že někteří uchazeči neměli doložit potvrzení příslušné pojišťovny o uzavřené pojistné smlouvě, resp. doložené údaje měly být chybné či neúplné. MMR přitom vycházelo z názoru, kdy všichni jednotliví členové sdružení měli přeložit daný kvalifikační předpoklad jednotlivě za každého člena daného sdružení.

Takovýto názor však nemá oporu v zákoně, kdy ten předpokládá v případě sdružení povinnost dokládat každým z členů sdružení pouze doklady prokazující splnění kvalifikačních předpokladů dle ustanovení § 53 a § 54 písm. a) zákona. Výklad MMR vedoucí k přísnější interpretaci zákona je zcela evidentně chybný a neobhajitelný.

Dále k jednotlivým uchazečům lze souhrnně uvést, že vyžadované ekonomické i finanční kvalifikační předpoklady splnili. MMR dále zpochybňovalo pojistné smlouvy těch uchazečů, kteří jsou součástí či dceřinou společností většího právního subjektu, nicméně při kontrole daných smluv se jasně ukázalo, že pojistné smlouvy se vztahují právě i na dílčí (spřízněné či dceřiné) společnosti.

ad 6)

Zadavateli je vytýkáno údajné porušení ustanovení § 50 zákona, neboť měl nad rámec stanoveným zákonem rozšířit rozsah požadované kvalifikace. Konkrétně se jedná o vyžadované čestné prohlášení o bezdlužnosti, kdy uchazeči formou čestného prohlášení doložili, že nejsou dlužníky Statutárního města Ústí nad Labem či jeho příspěvkových organizací.

V této souvislosti je potřeba upozornit na ustanovení § 55 odst. 2 zákona, dle kterého je zadavatel oprávněn po uchazeči požadovat i jiné doklady prokazující splnění ekonomických a finančních kvalifikačních předpokladů, nežli pouze ty taxativně vyjmenované v odst. 1 téhož ustanovení zákona. Požadavek na předložení čestného prohlášení o bezdlužnosti tak nelze posuzovat jako nějaký další kvalifikační předpoklad (se kterým zákon skutečně nepočítá), ale právě jako kvalifikační předpoklad týkající se ekonomické a finanční situace uchazečů. Na této skutečnosti nemůže nic změnit ani možná poněkud nešťastné a nesystematické zařazení v rámci zadávací dokumentace.

Konečně lze uvést, že všichni uchazeči tento požadavek zadavatele splnili, tedy nedošlo k nějakým případným vyloučením uchazečů z důvodu nedoložení právě tohoto požadavku.

ad 7)

Dle zjištění MMR zadavatel nepostupoval v souladu se zákonem, konkrétně pak s ustanovením § 74 zákona, když konkrétně nejmenoval každého člena hodnotící komise a jeho náhradníka. Hodnotící komise měla sedm členů a sedm náhradníků, přičemž u 2 členů (resp. náhradníků) nebylo jmenování provedeno adresně konkrétním fyzickým osobám, ale zástupci různých orgánů či subjektů.

Je nezbytné zkonstatovat, že zákon však nepředpokládá, resp. nevyžaduje, zvláštní způsob ustanovení hodnotící komise, tedy výslovné, písemné a adresné jmenování konkrétních fyzických osob, tak jak zcela nesprávně dovozuje MMR. Z tohoto důvodu nemohlo dojít k porušení zákona, neboť zákon nepředpokládá takovéto možnosti jeho interpretace.

závěrem

Závěrem lze uvést, že napadené postupy Statutárního města Ústí nad Labem, jakožto zadavatele předmětné veřejné zakázky, neobstojí, neboť se jedná o nepřesnou a místy ryze účelovou dezinterpretaci zákona ze strany MMR. Rovněž je potřeba poukázat na skutečnost, že samo MMR na několika místech protokolu konstatuje, že vytýkané nedostatky jsou toliko formální povahy, které navíc nemohly ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky.

Mgr. Miloš Studenovský
vedoucí právně ekonomického oddělení
kanceláře tajemníka MmÚ